

5. s. i påsketiden 2018, Luk 13,18-21

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Lukas i det 13. kapitlet:

Jesus sa: «Hva er Guds rike likt? Hva skal jeg sammenligne det med? Det kan lignedes med et sennepsfrø som en mann tok og sådde i hagen sin, og som vokste opp og ble til et tre, så fuglene under himmelen bygde rede i grenene.»

Og han fortsatte: «Hva skal jeg sammenligne Guds rike med? Det kan lignedes med en surdeig som en kvinne la inn i tre mål mel, så det hele til slutt var gjennomsyret.»

Slik lyder det hellige evangeliet.

Karianne spiste nistemat, brød bakt med spelt og surdeig. - Har du bakt selv, spurte jeg?

- Å nei, sa Karianne! Det tror jeg tar alt for lang tid! Først må man ha surdeig, og så - hvor lang tid tar det egentlig å gjennomsyre hele deigen - en uke?

Ikke vet jeg. Jeg har aldri prøvd, og ikke står det noe i dagens tekst om tidsperspektivet heller. Og kanskje det er et poeng. Det

står bare at en kvinne la en surdeig inn i tre mål mel, så det hele *til slutt* var gjennomsyret.

Jeg har lest meg til at tre mål mel er en svær mengde, 36 liter, visstnok den største melmengden man kan bruke til å lage en deig, og at det brødet man da får skal være nok til å mette 150 mennesker – eller en liten landsby.

I dag er den store bakedagen i kirken: Først var det enken i Sarepta som bakte brød til en sulten profet. Sulten var hun selv også, så sulten at hun var døden nær. Sønnen hennes også. De hadde tenkt å legge seg til å dø etter det siste brødmåltidet, for nå var det slutt på melet og oljen og hungersnøden herjet landet. Likevel bakte hun og ga bort det siste brødet sitt, fordi profeten hadde lovet henne at redningen var nær – om hun bare stolte på ham.

Og så kommer disse liknelsene som Jesus forteller om Guds rike: Guds rike kan sammenliknes både med et frø som blir til et tre og en surdeig som gjennomsyrer en stor mengde mel - hverdagslige eksempler på Jesu tid.

Hvordan er det med deg, baker du? Hele Norge baker rett som det er. Mel må til, og som regel noe som kan få deigen til å heve

seg, enten det er bakepulver, natron, gjær eller surdeig. Å bake er å stole på at de organiske prosessene går som de skal. Å bake er å stole på naturlovene, men selv om det skjer en fantastisk endring med en deig som blir tilsatt noe som får den til å heve seg, så er ikke det å bake det samme som å *tro*.

For å stole på organiske prosesser er ikke så vanskelig hvis man har sett at det virker. Å *tro*, derimot, er å våge spranget inn i noe vi *ikke* kan vite noe helt sikkert om, og i dag snakker vi om tro.

Jesu liknelse om Guds rike har to dimensjoner av tro:

- Troen på Guds rike som utbrer seg her og nå blant mennesker som søker og finner himmelens skatter midt i det alminnelige livet.

- Og det er troen på at himmelens dype glede en dag vil trenge gjennom den tynne hinnen som foreløpig skiller oss fra evigheten.

Troens to dimensjoner møtes i dette øyeblikk, her i gudstjenesten hvor vi er sammen med Gud og hverandre. Guds fremtid griper inn i nåtiden. Det hellige møter våre liv. Ånd møter vann og gir barnet – i dag var det Elise – det evige livet gjennom dåpen. Ånd møter brød og vin og gir oss det evige livet

gjennom nattverden. Guds rike og gudstjenesten er et sentrum av kraft som sprenger alle våre forestillinger og gi oss mer enn vi forstår. (Og hvis du ikke skjønner hva jeg snakker om nå, er det helt forståelig. Jeg skjønner det ikke selv heller!)

Ofte skulle jeg ønske jeg visste litt mer om hva som venter oss, hva Guds rikes hemmeligheter består i og hvor lenge vi må vente før vi får del i denne dype gleden som jeg innbiller meg vi skal få oppleve. Men Bibelen gir ikke svar på *når*. Tekstene forteller bare at vi er i prosess: Gjennomsyrringsprosessen varer ved. Surdeigen virker fortsatt, og vi kan ikke sette på *timeren* og vente til den ringer og regne med at deigen da er ferdig hevet. Vi lever i uvisshet – på godt og vondt.

Og kanskje er det like godt, ja kanskje er *det* hele poenget med å tro: at vi ikke *skal* vite, men at vi skal leve i håpet og finne Gud *der*. Ja, kanskje er det nettopp dette som *er* Guds rike: Å vite at akkurat her og nå, midt i ubesvarte spørsmål, midt i vonde opplevelser – eller i de gode – skal regne med at vi er i Guds hånd og hvile i det.

Den tanken fikk jeg etter å ha snakket med Mette som delte sin favorittsalme med menighetsbladet nylig, og det lille intervjuet

kommer på trykk snart, så jeg regner med at jeg får lov til å dele litt av det her og nå. Mette hadde valgt salmen *Blott en dag et ögonblick i sänder*. - Hvorfor valgte du den, spurte jeg. Og Mette, som både har jobbet som psykiatrisk sykepleier og ledet sorggrupper i mange år, fortalte at hun var blitt oppmerksom på viktigheten av å leve i øyeblikket. Fordi det er det eneste vi har.

- Ikke tenk for langt frem, for da bekymrer du deg for mye, og ikke tenkt for langt bakover, for da begynner du å angre på ting, sa Mette.

- Men hvordan tar man vare på øyeblikket, spurte jeg.

- Pust dypt og godt sa Mette.

- Konsentrer deg om å bare *være*. Det er nok, det.

Å tro på Gud er å stole på at vi blir holdt omkring også når vi mister fotfestet og alt vi kjenner brått endrer seg. Nettopp da er det vi trenger troen på at Gud er større, Gud ser lenger, Gud vet mer. Guds kjærlighet når helt ned til bunnen og tar imot oss, og Guds kjærlighet skal en dag løfte oss opp til hans hjerte.

Guds rike er å legge en surdeig inn i tre mål mel. Det kan for eksempel være å si til Gud: *Her er jeg. Mitt liv i din hånd, Gud*. Deretter er det Gud som handler, og det som skjer da er mer enn

vi aner og forstår. Guds rike er å gjøre dette sammen med hverandre, for troen vår skal slippe å være alene. Selv trenger jeg dette fellesskapet av medmennesker som tror sammen med meg. Kanskje har du det på samme måte og det er derfor vi møtes nå: for å gå sammen frem til døpefonten eller til nattverdbordet hvor Gud møter oss på halvveien, serverer håp og byr oss ta del i kjærlighetens måltid. *Da* er det vi skal puste dypt og godt og kjenne at vi lever i et hellig øyeblikk. Det er nok, det.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd som var, er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.